РЕФОРМА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ОБ'ЄДНУЄ ІНТЕРЕСИ ДЕРЖАВИ ТА КОЖНОЇ ЛЮДИНИ

НА ВИКОНАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ІНІЦІАТИВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЯНУКОВИЧА

2013-й рік став переломним у створенні дієздатного самоврядування в Україні. І значним імпульсом для цього стала ініціатива Президента України Віктора Януковича, який бачить важливою складовою модернізації держави послідовну реформу децентралізації влади, передачу повноважень у регіони і підвищення ролі органів місцевого самоврядування в житті громад.

Наприкінці березня нинішнього року на засіданні Ради Регіонів за участю Глави держави презентовано проект Концепції розвитку місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. І сьогодні він широко обговорюється в суспільстві, в тому числі й на засіданнях Ради Регіонів при Президентові України, «круглих столів», які відбувалися за організаційного сприяння Всеукраїнської асоціації обласних та районних рад, на Парламентських слуханнях. Цей важливий документ обговорено на засіданні колегії Житомирської облдержадміністрації.

Уже давно дійшли висновку: реформа місцевого самоврядування потрібна. І чим швидше вона відбудеться, тим краще. Це дозволить громадам самостійно вирішувати питання своєї життєдіяльності. І головне, щоб на це в місцевих бюджетах були передбачені матеріальні та фінансові ресурси, а обрані громадянами органи місцевого самоврядування мали відповідні повноваження.

Запровадження змін, зокрема, тих, що стосуються територіальної організації влади і, можливо, найближчим часом змін в адміністративному устрої на місцях, не проходять безболісно для людей. І це чи не найскладніша проблема, яка потребує значної уваги. Тому сьогодні є дуже важливою інформаційна робота з людьми, роз'яснення сутності перетворень, окреслення позитивних чинників, які вони принесуть кожній людині та родині.

Реформа місцевого самоврядування дозволить об'єднати в єдину систему інтереси держави та конкретної людини.

Звісно, що в ході реформування відбудуться певні скорочення сільських, селищних рад, можливо, укрупнення районів та, відповідно, кадрові зміни. На Житомирщині є окремі села, особливо на територіях, які зазнали впливу від наслідків аварії на ЧАЕС, де проживає лише декілька десятків людей літнього віку. Межі цих населених пунктів не переглядалися роками. Тож, очевидно, такі села можуть об'єднатися з іншими, які мають більше можливостей для розвитку. Але, безумовно, органи місцевого самоврядування та виконавчої влади мають максимально вивчити ці процеси і не допустити, щоб укрупнення одиниць негативно позначилося на звичному ритмі життя людей.

Деякі громади Житомирщини вже виступили з власними проектами адміністративно-територіальних змін у своїх населених пунктах. Зокрема, Приворотська сільська рада Брусилівського району в ході обговорення Концепції розробила проект укрупнення своєї території за рахунок приєднання двох сусідніх сіл Пилипонки Романівської сільської ради та Квітневого (Коростишівський район). Обговорюються ідеї з приводу того, як по-господарськи розпорядитися землею, як краще наповнити бюджет та поліпшити соціальну інфраструктуру в усіх територіальних громадах.

Всі пропозиції будуть враховані. З цією метою розробляється Схема планування території Житомирщини до 2020 року.

З ініціативи обласної ради розгорнуто роботу щодо роз'яснення суті реформи, відбулися навчальні семінари. Концепцію обговорено на сходах сіл, селищ. Цікаві пропозиції висловлять жителі територіальних громад, депутати місцевих рад, керівники сіл, селищ у ході урочистих зборів, які з нагоди Дня місцевого самоврядування відбудуться в кожному районі та місті області упродовж цього тижня.

Прес-служба облдержадміністрації

Кадрашики

(Продовження. Початок в № 45, 46, 47)

Довго він грунтував стіну, збивав риштування, але ще довше малював. Клав два-три мазки, відходив і дивився довго-довго, ніби згадував і заново переживав своє життя. Навіть пити кинув, але палив багато. Та й виходило в нього щось не зовсім таке, що ми звикли називати картиною: яблука ніби і яблука - він малював натюрморт у їдальні, - але якісь не такі, ніби й виноград, але також якийсь не такий.

Вже й весна стала зазирати у вікна, а кінця-краю тому малюванню не було видно. Словом, він дістав моїх дівчат, а вони - мене, бо хворих годували на коридорі, а в приміщенні весь час стояв легкий запах фарби.

- Павле, або завершуй своє малювання, або зроби стіну такою, як вона була! Доки хворі обідатимуть на коридорі і дихатимуть твоєю фарбою?!

Він нічого не сказав - тільки подивився на мене якось так, ніби жалів мене. Але за день картина була завершена, а Павло із Жанною (його знайомою) пішли з лікарні. Більше я їх не бачив. Говорили, що ще рік чи два вони бомжували по Андрушівці, але до нас не повертались.

Подовгу я стояв і розглядав ту картину: не тільки мені, а нікому з персоналу вона не сподобалась.

- Тільки гроші викинули на фарбу, а могли б відремонтувати цілих дві палати, - часом чув у себе за спиною.

І щоб якось загладити свою вину, вирішив її трохи підмалювати: яблука зробити яблуками, квіти - квітами і т.д. Довго думав, кому б це доручити, і доля всміхнулась мені - якось підвозив знайомого художника - професіонала (це він згодом порадив віддати онуку вчитись малюванню). Привіз до лікарні, завів до їдальні і кажу:

- Роби, що хочеш, але щоб ця картина була, як картина.

Він постояв, подивився в різних ракурсах, усміхнувся і мовив.

- Ти нічого не розумієш. Це особливий стиль - народний примітивізм. Зараз такі картини найдорожче ціняться. Я ось був недавно на виставці, і мені презентували альбом. Ось подивись.

Він витягнув із сумки товстий альбом і поклав на стіл. Я став його гортати: десятки пейзажів, натюрмортів, портретів дивились на мене. І мені здавалось, що всі їх намалював наш Павло.

Так і прикрашає до сьогоднішніх днів та картина одну із стін у лікарні.

І знову я подовгу стояв біля неї, але так і не зміг збагнути, що хотів мені сказати відставний підполковник. Зрозумів лише одне: деякі люди, на відміну від загалу, бачать світ по-своєму. І ніхто не може сказати, де він справжній: у них, чи у нас.

Отож, вдивляючись в Агатині квіти, я чомусь бачив зорі, а звірі більше нагадували людей, а часом - навпаки. Її картини примушували замислюватись, шукати якихось таємних ключів для їх розуміння, ставати частиною того, що ти бачиш. Але до кінця я їх так і не міг зрозуміти. Чи не хотів? Чи не вистачало часу? Чи, можливо, ще не доріс до їх розуміння.

- Чого там сидіти? Приїдь ось сюди і малюй собі, а я тобі пиріжків, молочка свіжого. А то знайшла щастя - Голландія, Франція, - не вгавала Маріка, повернувшись від сусідки. Видно, не прийшли вони до консенсусу у питанні заміжжя і навчання онуки.

- Чого мовчиш? До кого я звертаюся? - не втерпіла і зачепила мене. Вона звикла під час уроків переривати свій монолог діалогом - зауваженнями з «особливими» знавцями української мови.

- До Агати, - відповів я.

- Якої Агати?! До тебе!

- Майє Іванівно, - озвалась сусідка із-за тину, - подивіться, який у нас виріс гарбуз. Може, візьмете для Агати? - примирливо мовила із-за тину Алла.

Не знаю, що вони вирішили робити з тим гарбузом, але додому вона повернулася заспокоєна і того вечора мене вже не чіпала...

І ось, коли перші приморозки сріблом прикрасили траву, денним рейсом приїхала Агата. Зателефонувала при під'їзді до села.

- Їду. Вже біля Іванкова. Зустрічайте на зупинці.

- Ну, чого стоїш? Знімай свого скафандра і пішли! Дитина приїхала, а він возиться із своїми бджолами! Часу йому не було! З-за повороту з'явилась маршрутка. Та ж сама. Ніби і не було довгих місяців розлуки. Тільки дерева в золоті стоять.

Після коротких обіймів попрямували поволі додому. Я ніс два чималих пакунки.

- Мабуть, картини, - подумав.

Обідати Агата відмовилася, випила тільки чашку молока з пирогом і заходилася розпаковувати картини.

- Ти подивись: вона ще більше схудла, - незадоволено хитаючи головою мовила дружина.

- Баба, не схудла, а стала тендітнішою, - уточнила онука.

- Кому твоя тендітність потрібна? - махнула рукою і присіла край стола.

Нарешті картини були розпаковані. Агата бережно розмістила їх на дивані навпроти вікна.

Володимир ХОМЕНКО
(Далі буде)

НА МАЛІЙ ПЕДРАДІ - БЕЗ ДИРЕКТОРА

Ця добра традиція серед педагогів-ветеранів першої міської школи жила десятиліттями. Кожної осені вони збиралися у колишнього директора М. М. Лялюшка, щоб відчути себе членами того вчительського колективу, з яким кожен починав свій трудовий шлях, досягав вершин професійної майстерності, з яким провів у самостійне життя тисячі своїх випускників. Можливо, хтось із вихованців призабув своїх наставників, маючи вже онуків, правнуків, але вони, шкільні колеги, ті, яким уже за 70, досі тримаються однією сім'єю.

На листопадове засідання малої педради вони вперше зібралися без директора, щоб віддати данину пам'яті Миколі Миновичу, котрий всього рік не дожив до свого сторіччя. Це і стало приводом для чергового зібрання. Згадували ювіляра добрими, щирими словами, читали його листи, дякували дочці Регіні Миколаївні, яка опікувалася батьком до його останніх днів. Вона зробила для вчителів-ветеранів фотоісторію засідань малої педради як пам'ять для всіх і про кожного. Бо час робить свою справу - рідшають вчительські ряди. Тільки за останні роки колеги провели за межу вічності учасників малої педради, талановитих педагогів Ніну Марцелівну Лоханську, Надію Трохимівну Данильчук. Про них, як і про Миколу Миновича, тепло і зворушливо говорили Й. В. Лоханський, Н. І. Копаниця, Р. Ф. Ковтун, К. М. Никипорець, М. С. Ковалець, В. М. Бабич, їх послідовники - директор першої міської школи С. І. Дисак, організатор позакласної роботи В. С. Марчук, а також В. І. Данильчук, В. Ф. Рожко та інші. То були спогади про минуле з гірким присмаком втрати шанованих директора, колег, улюблених вчителів.

Наприкінці засідання знову згадали М. М. Лялюшка і віддали йому шану вдячної пам'яті.

Лідія НАКОНЕЧНА

Вітаємо!

З грудня святкувала свій 40-річний ювілей
ДУБИНА Ніна Віталіївна -
дорога сестричка, тітонька і хрещена.

Сердечні, щирі тобі вітання,
Нехай в усьому тобі завжди щастить,
Без зволікань збуваються бажання,
Ніщо нехай тобі душу не гнітить.
Нехай життя зігріє тебе любов'ю!
Натхнення тобі і доброго здоров'я!
Ми тебе дуже любимо!

Твої рідні - сім'ї Дмитруків і Семенчуків

З грудня святкувала своє 40-річчя
дорога дружина, турботлива матуся
ДУБИНА Ніна Віталіївна.

Тебе, рідненька, раді ми вітати -
Твій день народження прийшов,
Бо ти для нас одна-єдина мати,
І зігріває нас твоя любов.
Тож хай міцним твоє здоров'я буде,
І в радості минають дні твої!
Хай довго стукає ще серце в грудях
На щиру втіху нашій всій сім'ї.

Від люблячого **чоловіка Миколи, доньки Тетяни, сина Олександра**

9 грудня святкує свій 50-річний ювілей
АНДРІЙЧУК Марія Йосипівна.

В день ювілею, в прекрасний час
Щирі вітання прийміть від нас.
Щоб спокій і мир панували в родині,
Щоб щастя всміхалось при кожній годині.
Нехай обминають всі болі й тривоги,
Хай стелиться довга життєва дорога,
А Матінка Божа - Цариця Свята,
Дарує щасливі і довгі літа.

З повагою колеги

29 листопада виповнилося 18 років нашому дорогому внуку і племіннику **Андрію ДЕГТЯРОВУ,**
а 6 грудня відзначає 40-ий, ювілейний день народження його батько, а наш син і брат **Микола Григорович ДЕГТЯРОВ.**
Ми щиро вітаємо дорогих іменинників і бажаємо:

Ці прекрасні ювілеї
Позбирали всіх гостей,
Друзів теж прийшло багато
Вам здоров'я побажати.
І в роботі, і в труді
Будьте завжди молоді.
Ще дозвольте у це свято
Вам гараздів побажати.
Нехай квітне ваша нива,
Доля буде хай щаслива.
Чарку вип'ємо за вас
І цілуєм мільйон раз.

З любов'ю **бабуся і мама Ліда, хрещена і сестра Ліля із своєю сім'єю, дядько Саша із своєю родиною**

Дорогих наших брата, батька, чоловіка і сина
Андрія і Миколу ДЕГТЯРОВИХ з м. Андрушівка
щиро й сердечно вітаємо з ювілеями.
Наші їм побажання - в цих рядках:

Хай все життя хлібина пахне в хаті,
Хай буде друзів і добра багато,
Хай глибшою стає душі криниця,
В очах веселка радістю іскриться.
Хай щастя приносять і будні, і свята,
Хай дні лиш хороші приходять до хати,
Хай будуть завжди і здоров'я, і сила,
І доля довіку хай буде щаслива.

З повагою і любов'ю **мама і дружина Оксана, сини і брати Ваня та Назар**

2 грудня виповнилося 80 років дорогому і люблячому чоловікові, батькові і дідусеві
ЖАБЕНКУ Миколі Андрійовичу.

Нашому ювіляру шлемо вітання найщиріші:

Хай довго всміхаються сонце і небо,
Хай Бог береже тебе, любий, весь час,
Бо іншого щастя нам більше не треба,
Живи тільки, рідний, із нами й для нас.

З любов'ю **дружина Тетяна Миколаївна, сини Геннадій та Валерій, невістка Зоя, внук Ярослав**

Розпочався Різдвяний піст

28 листопада у православних християн розпочався Різдвяний піст, який триватиме 40 днів. Його ще називають Пилипів, бо він починається на наступний день після святкування пам'яті святого апостола Пилипа. Мета посту - приготувати віруючих до зустрічі одного з головних свят християн - Різдва Христового.

Піст завершується 6 січня. У католиків триває з 15 листопада по 24 грудня. Під час цього посту забороняється вживати м'ясні, молочні страви, а також яйця. Від посту звільняються діти, вагітні, жінки, що годують груддю, і хворі.

Піст - це відмова не тільки від м'яса і молока, але й від гріховних думок, згубних пристрастей і звичок. Без молитви і покаяння піст перетворюється на дієту. Під час посту заборонено вінчатися. Але можна хрестити дітей. Священики радять більше уваги приділяти духовному життю. На відміну від Великого посту, дозволено їсти рибу в усі дні тижня, крім середи й п'ятниці.

З інших видань

Несприятливі дні у грудні

6 грудня - з 19.00 до 21.00.
9 грудня - з 19.00 до 23.00.
17 грудня - з 13.00 до 19.00.
25 грудня - з 17.00 до 20.00.
28 грудня - з 14.00 до 17.00.

Втрачений Державний акт на право власності на земельну ділянку (пай) серії ЖТ № 056664 по Волосівській сільській раді, виданий на ім'я **ФЕЩЕНКО Ганни Кирилівни**, вважати недійсним.